

Nuorten Osasto

RAUHAN JUHLA

Joulu, juhla, juhlista kallehin, on juhla "hyvän tahdon ja rauhan".

— Näin pastori alkaa saarnansa juhla-aamuna kirkossa. — Sadun, jo vuosisatoja vanhan.

Tänä päivänä maailman va-pahtaja — tuhatvuosia sitten — meille syntyi.

Ja enkelit maailman kansoille ilmoitti Kristuksen syntymisen.

— Näin pastori saarnaamaan yltyi.

"Niin suuri oli Jumala armosaan"

— vielä Jehovan profeetta lisää — Ett' antoi poikansa ainoan tulla alas maailmaan — Siksi kunnioitamme korkeuden isää.

Niin, saarnaili kirkossa, tuo herran palvelija pyhä. — Ja lauma kiitoksen korkeuteen lähetti laupeuden isälle — uskoen satuihin yhä. —

Kaukana Europan kentillä, missä kanuunat kuoloa laulaa, Uhrin vaikerot verissään — siellä vietetään joulurauhaa!

Siellä, missä säilät salamoi, vereen käypi ihmisrinta! Missä tuskan huudot jouluvirtenä soi.

— Ylös korkeuteen — katkerinta!

Niin, juhlaa sielläkin vietetään jumalan suuresta hyvydestä. Ja uhrin kiitosvirtenään huutaa kirosta syvyydestä. — E. R—nen.

Aamun sarastaissa

On yö niin synkkä ja kansat nukkuu. Työläiset ne verivirtoihin hukkuu. Sorto ja vääritys kaikkialla voittaa. Eikä mistään pelastusta näy. Työläiset tyyneinä kärsiä koittaa. Vaikka sorto yhä julmemmaksi käy.

Orjat vaan nukkuvat unta turhaa, Työläisveljet toisiansa murhaa, Lapset viedään nuorena kalmistoihin, Neitoset sortuu joutuen hurman teille, Nuorukaiset nääntyä tehtaan komeroihin. Työläiset, turmio tuonepi meille.

Pomot ne kiljuu: "Hei, laiskurit juoskaa!" Työläiset vain nöyrinä suutelee ruoskaa.

Köyristäen selkensä sen iskujen alla, Voihkaisten silloin, kun kipeesti sattuu.

Papit käskee kunnian antaa jumalalle, Vaan dollarit kirikkaat heidän hattuun.

Riistäjät viettävät julkeaa juhlaa. Työn tuloksia he juo ja tuhlaa. Tanssien ainaisia häitä Ja viettäen elämää onnen mailla. Muistaisko he elättäjiään näitä. Ehei, mitäpä ne orjat oiskaan vailla.

Mutta — idässä jo sarastaa aamunkoi. Venäjällä vallankumouslaulut ne soi.

Työläiset heräävät yksi ja toinen Kysyen toisiltaan kummissansa: "Vieläkö on vallassa vääritys molnen, Yhäkö työläiset kahleissansa?"

Työläisten kädet ne pusertuu nyrkkiin He ryhtyvät toimenpiteisiin jyrkkiin. Tsaarivallan pylvihäät he maahan tallaa.

Pistimet kääntävät riistajiin kohtaan. Eivät tahdo olla he orjuuden alla, Silloin kun vapauden valo se hohtaa.

Venäjällä alkoi se vapauden koitto, Kaikkialta kuuluu nyt vallankumous soitto.

Kaikkialla katkee nyt sortovallan siteet.

Keisarit, kuninkaat, papit ja raha Sekä kaikki vanhat mielipiteet Ovat pian muistoja, kuin unennäkö paha.

Kahleet poikki, niin että roiskaa. Kauemmin ei kurjuutta kärsiä voiskaan.

Täytyypi loppua työläisten hätä. Raakojen rosvojen ruoskaa ei nuolla Kärsit ei enää elämää tätä. Enemmän vaikka urhoita kuollaan. A. S—o.

MAYNARD, MASS.

Koska näin kirjoitukseni painettuina Toverittareissa, niin tervehdän uudelleen kaikkia Toverittaren lukijoita. Kuten viime kirjoituksessani mainitsin Maynardin Ihanneliton vierailumatkasta Quincyyn, niin nyt se on vihdoin toteutettu. Meillä oli illamat Quincyyn s. s. osaston haallilla 24 päivä marraskuuta. Matka tehtiin isolla trokilla. Oli kyllä vähän kylmänlainen ilma ja useat lasten vanhemmat olivat kovasti huolissaan laskiessaan lapsensa matkaan. Matka onnistui hyvin; ei kukaan valittanut kylmäänsä. Sitten siellä perillä. Onhan sieltäkin vielä mainitsemista. Ohjelmaa oli meillä runsaasti, että ei paljon riittänyt aikaa tanssiin, mutta koska ilmoituksessa oli tanssia, niin sekin lupaus täytettiin. Ihanneliton orkesterin soitolla tanssittiin jokunen tanssi. Nyt on meidän alkokuuksemme vierailu Worcesterissa niin pian kun me saadaan vuokratuksi haalin sieltä. Meillä on nyt kuitenkin joulukuun ovelta ja ehkä vietetään joulujuhlaa kuten ennenkin ja nyt on meidän otettava tarmokkaasti osaa joulujuhla-ohjelmaan. Viime sunnuntaina oli meillä kokous, jossa meillä oli käsiteltävänä useampia asioita. Valittiin uusi jäsenkirjuri kolmesta ehdokkaasta seuraavan kolmen kuukauden ajaksi. Ehdokkaina olivat Aili Ojala, Tyne Weckström ja Yrjö Grondahl. Äänten enemmistöllä tuli valituksi Aili Ojala. Keskusteltiin ohjelmakokousten pitämisestä ja päätöksiä tuli, että joka toinen sunnuntai pidetään ohjelmakokous ja joka toinen sunnuntai työkokous. Päätettiin valita yksi Ihannelittolaisten joukosta pitämään pienen puheen joka ohjelmakokouksessa. Ensimmäisen puheen pitämään valittiin Saimi Klemola. Sitten päätettiin hommata aina yksi kirjoitus Ihanneliton puolesta osaston nyrkilleteen "Rien-ton." Ensimmäisen kirjoituksen kirjoittakseen otti Hilda Jokinen. Ehkä olenkin jo kaikki uutiset kirjoittanut tällä kertaa. Nyt se on joulu tulossa; siis toivotan hauskaa joulua kaikille Toverittaren lukijoille ja uutta tarmoa taistelussamme kapitalismia vastaan. Toveruudella,

Saimi Klemola.

USKON RAUHA.

Usko on kansalle rauhan tuoja, Harkinnut ei tätä uskon luoja. Maailma nytkin pyörii myllyssä, Ja luojan artikkelit makaa hyllyssä.

Usko on vahva ja uskosi toivat, Sydämesi pohjaan tarun loivat. Maannut olet jo monta vuotta, Odotellut ja varronnut suotta.

Verenä vierii rauhan aika, Onko tämä uskosi taika? Tämän kyllä voit poistaa pois, Jos vaan mielemmme yhteen ois.

Vapauskin on uupunut kaukana, Aivan kuin Heroteksen aikana. Miljoonat maat vaan hallitsee, Ja yksilöinä kansoja vallitsee.

Valtaa olisi voimamme nyt Vaikka moni on valtaa mahtia tykännyt. Iske pois valta välttävänä, Ja ole kansallesi ystävä.

Pakanoina olemme allanne olleet, Ja tiedonna maailmalle tulleet. Valtanne on huippuun kohonnut, Ehkä jokainen on sen jo huomannut.

Tiedämme kyllä kutka uskon loivat Ruunupäisnä valtaistuimelle mahdin toivat.

Verenhimonsa iskivät kansan niskaa, Sanoivat: "Uskoa elä pois viskaa!"

Pakanatkin jo uskoas pelkää, Taipua ei saa kukaan, elkkää! Kietokaamme lujä köysipalmu, Antaas silloin köyhillekin almu! A. R—nen. Espanola, 13 p. jouluk. 1917.

MIETTEITÄ

On toisilla valta, ja mailman rahat. Kun on toiset orjia, — tyhjänä mahat.

Ei toisilla vieraana puute ja huoli. Kun nälkään ja viluun toiset taas kuoli.

Kun rikkaimmat mässä ja juo hotelleissa Niin toiset köyhyyttä näkee kellareissa.

Rikkaat hauskaasti viettävät yötä. Kun köyhät saa raataa päivää ja yötä.

Rikkaiden koneet köyhän allensa kaataa Repien, runnellen ryysyistä raataa.

Semmoista on elämä mailmalla Rikkaat köyhän allensa tallaa Vaan vielä aika köyhälistön koittaa.

Jolloin oikeutensa rikkailta voittaa! E. R—nen.

MARA POLITSCH

Kirjottanut Roda Roda. (Suomenkos Säkenille)

Hiitaasti etenee pitkä tyttöjen ja kietävät maisipeltä. Notkittuneen joukon takana seisoi sauvansa nojautuneena vouti, polteli piippuaan ja katseli hiiri-haukkaa, joka leijaili sinitaivaalla kuin olisi nuorassa roikkunut. Siellä täällä nousee joku tyttöis-

Minkä nuorena oppii, sen vanhana taitaa

tä pystyyn ja ojentaa ruumistaan. Vouti sieppaa piipun suustaan ja aikoo komentaa, mutta tyttö kumartuu nopeasti ja alkaa jälleen kietkeä. Jos voutin joskus onnistuu kyllin ajoissa laskea kirosan suustaan, kietkätää koko linja nauruun ja kuis-keluun. Silloin voi vanhus tulla sangen huonolle tuulelle. Laskee aika haukkumatulvan suustaan.

Mara Politsch, kolmas työläisnaisista vasemmalta luki, kohtautuu pystyyn huokaisten, kattaa silmänsä kädellään ja katselee muuatta pilvenhattaraa, mikä lähestyy seutua.

"Kiirehtikää tytöt, kiirehtikää, herra tulee!" huutaa vouti, joka on seurannut Maran katsetta, panna piipun suuhunsa ja menee lähemmin katsomaan, eikö kukaan ole tehnyt huolimattomasti työtään. "Hei — Kata! Her-räsväki tekisi paremmin, jos heittäisi nekin pennit tunkioon, jotka sinä olet saapa. Ostanko minä sinulle silmälasit, häh? Ja sinä, Mara? Mitä sinä oikein ajattelet, kun vakoihin astut?"

Joukon irvileuka, Kata, pilkalisesti huomauttaa Maran ajattelevan suurta puukuppia ja puuliskoita.

Mara Politsch kalpenee, toiset nauravat. Kata osaa aina varata Maran rinnalla olevan va'on ja toiset häntä siinä auttavat — silloin on aina naurunaihetta. Sillä Kata ei väsy kyselemästä naapuriltaan yhtä ja toista Iwosta.

Iwo on viikot pitkään metsässä, veistellen kupposia ja lusikoita punapyökistä. Sunnuntaisin saapuu hän tavaroineen postalle, ostaakseen pari pivollista jauhoja.

"Pitäkää varalta, kohta tulee häät," sanoo Kata. "Iwo veistelee suurta purtiloa — siinä he tuudittelevat lastaan."

"Mitenkäs muitten talouska-pistusten laita on?" kysyy vouti lystikkäästi.

"Oh, ei siitä surua! Kaksitoista puulusikkaa on jo valmiina ja julman suuria."

Heistä on perin hupaista kiusotella Mara Politsch'aa. Alussa nielee hän ivan sanattomana. Sitten hypähtää hän pystyyn nopeasti kuin ilves, hänen silmänsä säkenöivät, poskensa käyvät tunanharmaaksi — ja kun hän on oikein raivostunut, tarttuu hän rikkaruohopensaaseen, heittää sen multineen päivineen Katan silmille.

"Nopeasti toimeen, nopeasti, herra tulee!" kehottaa vouti jälleen. Hevosen jalkainkapetta kuuluu. Vakoa myöten lähestyy ratsain kartanonherra, varovasti ohjaten hevostaan, ettei se sotkisi kylvää. Vouti menee häntä vastaan ja selostaa töitä. Kartanonherra von Wiener nyökäyttää päätään. Hän on jo aamusta pitäen ollut ulkona ratsastamassa ja huomannut kaiken olevan kunnossa, kuten vouti kertoi. — Hän astuu alas satulasta, suoristaakseen säiriään, lähenee